

Kapitola první

„Draci, démoni a králové, ajajaj!“
 – Tulpas Zbabělý

„Mně to tu smrdí!“ zavrčel můj šupinatý mentor při pohledu z okna do deště.

„Mně taky,“ přitakal jsem poslušně.

„Co to má jako znamenat?“ vyštěkl a upřel na mě démonské tečkované oči.

„To má znamenat, že jsem s tebou zajedno. Possil-tum, a tenhle zámek zvlášť, smrdí až hanba a my tu zasmradáme úplně stejně.“

„Nevděk donebevolající!“ stěžoval si Aahz stropu. „Nějaký kašpar mě připraví o kouzelnou moc a já, místo abych se snažil ji získat zpátky, přijmu do učení nějakýho hňupa, co nemá vyšší ambice než krást, učím ho, šlechtím ho, schrastím mu flek s takovým

platem, že ho neutratí za dva životy, a co on na to? On si stěžuje! Pán si asi myslí, že sám by se měl líp!“

Hned mě napadlo, že Aahzovo vedení mě přivedlo mimo jiné na šibenici, do magického souboje s mistrem čarodějem a naposledy do bitvy s největší armádou na světě, kdy jsem na své straně měl jen hrstku vandráckých démonů. Zároveň jsem si uvědomil, že není zrovna nejlepší chvíle tyhle snadno pominutelné strážně připomínat.

„Omlouvám se, Aahzi,“ plazil jsem se. „Pro Possiltum je radost pracovat.“

„Mně smrdí!“ prohlásil a obrátil se zpátky k oknu.

Povzdychl jsem si jen v duchu. Čaroděj, ten tvrdej chleba má. Tohle nefalšované zazoufání jsem ukradl z písničky, kterou si Aahz občas falešně prozpěvuje. Ta odrhovačka mi připadala čím dál pravdivější. Jako dvorní čaroděj svého krále jsem už stihl vytrpět víc, než o co jsem stál.

Král Possilta není přísně vzato můj král. Jsem jeho čaroděj, přinejlepším námezdní síla.

Podobně Aahz není můj démon. Jsem jeho učedník a zoufale se snažím pochytit dost magiky, aby to ospravedlnilo můj výše uvedený důležitý titul.

Ovšem Glíp je rozhodně můj drak. Zeptejte se Aahze. Nebo ještě lépe, zeptejte se kohokoli u dvora. Pokaždé když moje zvířátko při svém nevinném dovádění napáchá škody na majetku, ženou k zodpovědnosti mě a králův kancléř J. R. Grimble mi škodu strhne z platu.

To Aahze pochopitelně míchá. Kromě mého profesního růstu totiž dohlíží i na naše finance. To používám hodně slabé slovo. Nestoudně pouští králi žilou pod sebenepatrnější záminkou, zato na našich

penězích sedí jako přibitý. Když přijde na utrácení našeho nepoctivě nabytého bohatství, raději by platil mojí krví. Jak asi uhádnete, často se kvůli tomu hádáme.

Ovšem Glíp pro mě má pochopení, i proto si ho držím. Na dračí batole se slovníkem o jednom hesle je docela inteligentní a chápavý. Vydržím mu dlouze vyprávět o svých strastech a on mi vždy pozorně naslouchá, neskáče mi do řeči, nehádá se ani nehuláká, co jsem to za pitomce. Tudíž je lepší společník než Aahz.

O mém životě dost vypovídá, že soucitu se dočkám jenom u draka.

Zrovna dnes jsem bohužel společnost svého zvířátka musel oželeť. Lilo, a když v Possiltu přijde liják, vezme to z gruntu. Na to, aby bydlel u nás na zámku, je Glíp moc velký a déšť tak rozbahnil nádvoří, že jsem za ním nemohl do stáje. A co víc, neodvažoval jsem se ani na chodbu, abych nenarazil na krále. Kdybych na něj totiž narazil, nepochybně by se do mě pustil, ať už něco dělám s tím děsným počasím. Počasí jsem zatím řídit neuměl a od Aahze jsem měl přísně zakázáno si s ním cokoli začínat. Tak jsem čekal ve své komnatě, až přestane pršet samo od sebe. To by až tolik nevadilo, kdybychom s Aahzem neměli společné bydlení.

Aahz byl z deště nevrlý, přesněji řečeno ještě nevrlejší než normálně. Raději bych byl zamčený v kleci s rozlíceným medvědem křížákem než s Aahzem, když nemá dobrou náladu.

„Musíme něco podniknout,“ remcal a rázoval tam a zpátky. „Takhle jsem se nudil naposled za dvousetletého obléhání.“

„Můžeš mě naučit cestovat mezi dimenzemi,“ nadhodil jsem plný naděje.

Tuhle oblast magiky mě Aahz zatvrzele odmítal naučit. Jak už jsem se zmínil, Aahz je démon, což je zkomolená zkratka pro *dimenzionálního* cestovatele. Skoro všichni moji přátelé byli démoni a já chtěl cestování mezi dimenzemi přidat ke skrovnému výčtu svých dovedností.

„Nechtěj mě rozesmát, kluku.“ Aahz se přece rozesmál, nehezky. „Učení ti jde jak psovi pastva, to by trvalo dýl než dvě stě let.“

„Hm,“ udělal jsem zklamaně. „Tak mi můžeš vyprávět o tom dvousetletém obléhání.“

„Dvousetletý obléhání,“ zasnul se Aahz a usmál se pro sebe. Z Aahzova úsměvu zbledli a rozklepali se i muži v početné bojové formaci. „To ani nestojí za vyprávění.“ Opět v rozporu se svými slovy se opřel o stůl, chopil se džbánu vína a začal vyprávět. „Byl jsem tam já a ještě jeden čaroděj, Diz-ne. Takový usoplený vejtaha... trochu mi ho připomínáš.“

„Co se stalo?“ pobízěl jsem ho, abych hovor odklonil od své osoby.

„No, když mu došlo, že mě neporazí, zakopal se,“ vzpomínal Aahz. „V magice byl nula, ale obranný kouzla uměl. Dvě stě let mě odrážel, i když jsme přitom vysáli skoro všechny magický energie v té dimenzi.“

„Kdo vyhrál?“ popoháněl jsem ho.

Aahz na mě mrknul přes okraj džbánu. „Vyprávím to já, kluku. Tak ti to už mohlo dojít.“

Došlo. Nasucho jsem polknul. „Zabil jsi ho?“

„Nic tak laskavýho,“ usmál se Aahz. „To, co jsem mu udělal, když jsem prolomil jeho obranu, mu

vydrží mnohem dýl než dvě stě let. A garantuju ti, že nudit se nebude.“

„Proč jste bojovali?“ zeptal jsem se rychle, abych z hlavy vyhnal živé představy.

„Prohrál sázku a nezaplatil,“ pokrčil můj mentor rameny a znovu si přihnul.

„Nic horšího?“

„To stačí. Sázky jsou vážná věc ve všech dimenzích.“

„Hele, Aahzi, neutíkal Macek Julie a všichni jeho muži před dluhy z hazardu, když jsme na ně natretili?“

To byla ta armáda, co jsem o ní už mluvil. Macek Julie a jeho muži teď vesele žili inkognito v Posiltu.

„Správně,“ přikývl Aahz.

„Tak proto jsi říkal, že je vymahači možná přijdou hledat!“ svitlo mi.

„Ne,“ pravil pevně Aahz.

„Neříkal?“ podivil jsem se.

„Neřekl jsem, že možná přijdou. Řekl jsem, že přijdou. Vsaď boty. Zůstávají jen dvě otázky: kdy přijdou a co s tím budeš dělat.“

„Kdy přijdou, nevím,“ odvětil jsem rozvážně, „ale co budu dělat, jsem už promýšlel.“

„A vymyslel jsi...“

„Sebereme peníze a zmizíme! Proto se chci naučit skákat mezi dimenzemi. V téhle se neschováme, na Tulpu už nám pšenka nepokvete.“

Aahzem to nehnulo. „Když přijde tlustý do tenkých, můžeme použít D-hop. Dokud tě může mezi dimenzema protáhnout udělátko, nepotřebuješ se to učit magicky.“

„Ale Aahzi!“ vybuchl jsem. „Proč mě to nechceš naučit? Co je na tom tak těžkého?“

Aahz si mě dlouze prohlížel, pak si povzdychl z hloubi bránice. „Jak chceš, Skeeve. Když budeš pěkně poslouchat, zkusím ti to nastínit.“

Poslouchal jsem. Uši mi narostly po celém těle. Aahz mě málokdy oslovil jménem, a když, bylo to vážné.

„Potíž je v tom, že když chceš skočit do jiný dimenze – a můžeš i používat majákový portály –, musíš znát cílovou dimenzi, znát ji skoro tak dobře jako svou vlastní. Když ji dobře neznáš, můžeš vlítnout do dimenze, o který jsi neměl ani tušení, a zaseknout se tam bez možnosti úniku.“ Udělal přestávku na napití. „Ty jsi byl kromě Tulpu jenom v jedný dimenzi. Na Pakle. A z tý jsi viděl akorát bazar. Bazar znáš dost na to, abys věděl, že se neustále proměňuje a přestavuje. Neznáš ho natolik, aby sis zapsal za uši těch pár pamětihodností, podle kterých bys mohl zaměřit směr zpátky, což znamená, že neznáš žádnou dimenzi dost na to, aby sis mohl být jistý cílem, když skočíš magicky. Proto nemůžeš skákat bez D-hopu! Konec výkladu.“

Zamrkal jsem. „Nemůžu skákat magicky jenom proto, že neznám jiné dimenze?“

„To je hlavní důvod,“ poopravil mě Aahz.

„Tak na co čekáme?“ vykřikl jsem a vyskočil na nohy. „Přinesu D-hop, a než přestane pršet, ukážeš mi pár cizích dimenzí.“

„Ne tak hr, kluku.“ Aahz zvedl ruku. „Sedni.“

„Co je?“

„Ty si fakt myslíš, že mě to nenapadlo?“ zeptal se lehce podrážděně.

Zamyslel jsem se nad tím a zase se posadil.

„Proč si myslíš, že to není dobrý nápad?“ zeptal jsem se pokorněji.

„Ve svém nadšení jsi pár věcí přehlídnul,“ pronesl suše. „Předně si uvědom, že v cizí dimenzi budeš démon. Až na Paklu, která na obchodu mezi dimenzema vydělává, drtivá většina dimenzí démonům neprostírá červený koberec. Démona napadne první, kdo na něj narazí, všim, co mu přijde pod ruku.“ Pro větší důraz se předklonil. „Povídám ti, že je to o hubu! Když vyrazíme na cesty a přijdeme do maléru, čím se asi ubráníme? Já o magiku přišel a ta tvoje je tak nedomrlá, že nestojí za řeč. Kdo pokrotí domorodce?“

„Jak moc je to o hubu?“ pípнул jsem.

„Řeknu ti to takhle, kluku. Imrvéře pyskuješ, jak tě při svém pohrdání nebezpečím v jednom kuse ohrožuju na životě. Souhlasí?“

„Ano,“ přikývl jsem prudce.

„A teď říkám, že ten tvůj výlet je o hubu. Tušíš už, co tě tam může potkat?“

Opřel jsem se, protáhl si záda a nevědomky se zeptal: „Nepodělíš se o víno?“

Aahz moji žádost kupodivu neoslyšel. Vydal se k oknu, při vstávání vyhodil džbán do vzduchu. Natáhl jsem k džbánu vůli, něžně ho uchopil a nechal doletět do natažené ruky, aniž jsem vylil jedinou kapku.

Jak jsem řekl, jsem dvorní čaroděj. Něco umím.

„Nenech se odradit, kluku,“ houkl Aahz od okna. „Když budeš poctivě cvičit, jednou se na ten výlet můžeme vypravit pod tvou ochranou. Ale dokud nebudeš na týhle úrovni, nebo dokud ti nenajdeme strážného čaroděje, bude to muset počkat.“

„Dám na tebe, Aahzi. Já jenom že...“

Tiše luplo – BAMF – jak se éter roztrhl, a v komnatě se zjevil démon. Přímo v ní, v mých soukromých komnatách na zámku krále Possilta!

Než jsem se vzpamatoval z leknutí a než Aahz stačil zasáhnout, démon sebou plácl na můj klín a vlepil mi mlaskavou pusu na pusu.

„Nazdar, fešáku,“ zavrnl. „Jak jdou kouzla?“

Kapitola druhá

„Když se setkají staří přátelé, všechno ostatní
jde stranou.“

- Válka, Hlad, Mor a Smrt

„Tando!“ vykřikl jsem a probral se z leknutí dost rychle, abych ji energicky objal kolem pasu.

„Osobně,“ mrkla na mě a objetí opětovala.

Teplota mi vyskočila o několik stupňů, nebo možná teplota v komnatě. Tananda na mě má tenhle účinek – a na komnaty. Tělo samá vlnadná křivka, hříva světlezelených vlasů podtrhuje nádherně olivovou pleť... Jediným úsměvem a povzdechem by rázem ukončila pranici dvaceti chlapů.

„Není tady jenom on,“ připomněl se Aahz.

„Nazdar, Aahzi!“ zahalekala moje rozkošná společnice, vymotala se mi z klína a vrhla se Aahzovi do náruče.

Její citům se v přebujelosti vyrovná jen její ochota se o ně dělit. Tajně jsem však věřil, že mě má Tananda raději než Aahze. Má víra byla vystavena těžké zkoušce, když se vítali a vítali a vítali.

„Ehm... co tě k nám přivádí,“ přerušil jsem je, když už to trvalo celou věčnost.

Aahz mi odpověděl zlověstným pohledem, ale Tananda jen udělala d'olíčky ve tvářích. „Mohla bych říct, že jsem cestovala kolem a chtěla jsem vás vidět, ale to by nebyla pravda. Ve skutečnosti potřebuju takovou službičku.“

„Jakou?“ předháněli jsme se s Aahzem v ochotě.

Aahz je skrblik a já srab, ale když přijde na Tanandu, nebereme na nic ohled. V minulosti nás párkrát vytáhla z bryndy a oba jsme měli pocit, že jí něco dlužíme. Že nás do bryndy dostala tolikrát, kolikrát nás z ní vytáhla, nám vůbec nepřišlo na mysl. Kromě toho bylo báječné ji mít nablízku.

„Je to úplná maličkost,“ řekla. „Musím na nákupy, tak mě napadlo, že bych si jednoho z vás vypůjčila, aby mi pomohl s taškama.“

„To jako dneska?“ zamračil se Aahz.

„Bude to spíš pár dní. Možná i týden.“

„Já nemůžu,“ posmutněl Aahz. „Zítra musím soudcovat jednání mezi Mackem Juliem a generálem Seke-rasem. Nemohla bys to odložit na příští týden?“

„No... já neměla úplně na mysli tebe, Aahzi.“ Tananda si letmo prohlédla náš strop. „Říkala jsem si, že to zmákneme se Skeepem.“

„Se mnou?“ nevěřil jsem.

Aahz se zaškaredil. „Nepřichází v úvahu. Kluk ti nebude dělat podržtašku. To je pod jeho úroveň.“

„Není!“ vykřikl jsem. „Teda, když to není pod tvou úroveň, Aahzi, jak by to mohlo být pod mou?“

„Já nejsem dvorní čaroděj!“

„Můžu se přece přestrojit. Tohle kouzlo ovládám nejlíp. Sám jsi to řekl.“

„Zelená šupina maličko žárlí,“ poznamenala Tанда a nenápadně na mě mrkla.

„Že žárlím?“ vybuchl Aahz. „Já a žárlit na mrňavýho...“ Při pohledu na Tanandu a na mě pochopil, že si ho dobíráme. „No tak budiž,“ navázal po chvíli mrzutě, „jen si ho vem. Ale naprosto nechápu, co by ti v týhle zakopaný dimenzi mohlo stát za koupení.“

„Ty jsi ale taškář!“ rozesmála se Tанда. „Nakupovat na Tulpu? Občas jsem trochu rozmarná, ale blázen nejsem.“

„To jako že pocestujeme do jiných dimenzí?“ zaražoval jsem se.

„Pochopitelně. Máme pěkně nabitý itinerář. Napřed skočíme na –“

„Co je to itinerář?“

„Dost!“ zařval Aahz a zvedl ruku.

„Já chci jenom –“

„Dost!“

„Domlou–“

„Dost!“

Mluvit se nedalo, museli jsme mu věnovat pozornost. Aahz náležitě dramaticky založil ruce na prsou a řekl: „Ne.“

„Ne?“ zaječel jsem. „Ale Aahzi –“

„Žádný ale,“ odsekl. „Řekl jsem ne a myslel jsem to vážně.“

„Tak počkat.“ Tanda mezi nás vstoupila. „Co se děje, Aahzi?“

„Jestli si myslíš, že nechám svýho učedníka potloukat se po dimenzích samotnýho a bez ochrany –“

„Já nebudu sám! Bude tam Tananda!“

„– kde po něm skočí první idiot, co chce chytit démona,“ pokračoval Aahz bez ohledu na moji námitku, „jenom abys ty měla na nákupech soumara, tak ne, vymysli si něco jinýho.“

„Už jsi skončil?“ zeptala se podrážděně Tananda.

„Prozatím,“ oplatil jí stejně Aahz.

„Tak za prvý, jak Skeeve vypíchnul, kdyby ses obtěžoval ho poslouchat, nebude sám. Budu s ním já. Z toho vyplývá, za druhý, že nebude bez ochrany. Členský příspěvky v cechu asasinů sice už neplatím, ale to neznamená, že jsem všechno zapoměla.“

„Jo,“ podpořil jsem ji.

„Ty sklapni,“ okřikl mě Aahz.

„Za třetí,“ pokračovala Tananda, „přestaň tady o Skeevovi přemýšlet jako o klukovi. Zastavil přece Mackovu armádu, ne? Kromě toho je tvůj učedník. Předpokládám, žes ho za ty dva roky něco naučil.“

Zasáhla ho na druhém nejcitlivějším místě. Trefila domýšlivost. Nejcitlivější místo má tam, kde nosí měšec.

„No...“ znejistěl.

„Prosím tebe, Aahzi,“ škemral jsem. „Co se může zvrtnout?“

„Všechno,“ odušil zlověstně.

„Nepřeháněj,“ pokárala ho Tananda.

„Já že přeháním?! Když jsem tady mladýho zázraka vzal poprvý do jiný dimenze, koupil draka, kterýho ani nepotřebujeme, ani nechceme, a málem se nechal podríznout ve rvačce s bandou vrahů.“

„Pokud si dobře vzpomínám, tu rvačku vyhrál,“ připomněla Tananda.

„Když jsme si vyrazili podruhé,“ nedal se Aahz, „uklidil jsem ho do bufetu a on tam naverboval půlku flákačů z bazaru.“

„Vyhráli válku!“ hájil jsem je.

„To je vedlejší. Jde o to, že kdykoli tady kluk skočí do jiný dimenze, skončí v maléru. Přitahuje je jako magnet.“

„Tentokrát na něj dohlídnu,“ uklidňovala ho Tananda.

„Byla jsi u toho minule i předminule.“

„Ty taky!“

„Právě,“ přitakal Aahz. „A ani ve dvou jsme ho neuhlídali. Už chápeš, proč si ho chci nechat tady na Tulpu?“

„Hmmm,“ zamyslela se Tananda, „začínám.“

To pro mě byla rána.

„Akorát s tím nesouhlasím,“ zakončila.

„Tanando –“ začal Aahz, ale umlčela ho mávnutím ruky, usmála se a dala se do vyprávění:

„Povím vám takový příběh. Byli jednou manželé, jo, měli dítě a mysleli si, že je to největší zázrak na světě. Byli z něj tak hin, že ho hned po narození zavřeli do speciálního pokoje. Aby se mu nemohlo nic stát, ověřovali všechno, co do toho pokoje přišlo: nábytek, knížky, jídlo, hračky, prostě všechno. Dokonce mu filtrovali vzduch, aby nic nechytil.“

„A?“ tušil už Aahz.

„Když bylo klukovi osmnáct, otevřeli pokoj a pustili ho ven. Udělal dva kroky a samým vzrušením umřel.“

„Opravdu?“ vyjekl jsem v hrůze.

„Trochu přeháním. Ale Aahz snad chápe, co mám na mysli.“

„Já ho nedržel pod zámkem,“ vrčel Aahz. „Párkrát nám šlo o krk. Byla jsi u toho.“

„Ale moc ochránářský jsi byl, to uznej.“

Aahz chvíli mlčel a vyhýbal se našim pohledům. „Tak jo. Běž si, kluku. Jenom za mnou pak nechoď s brekem, až tě zabijou.“

„To by přece nešlo.“

Tananda mě šťouchla do žeber a já zmlknul.

„Než odejdeš, musíme vyřídit pár věcí,“ prohlásil přísně Aahz, byl už zas ve své kůži. Za řeči přecházel po komnatě a vybíral z našeho majetku jednotlivé položky. „Za první: tady máš na cestu nějaký vlastní peníze. Nejspíš je nebudeš potřebovat, ale se zlatem v kapse máš hned lepší pocit.“

S tím mi do dlaní odpočítal dvacet zlatých mincí. Za pět jsem najal partu démonů do války, takže mi dával hotové jmění!

„Prosím tě, Aahzi –“ začal jsem, ale on už to chtěl mít za sebou.

„Za druhý, vezmeš si D-hop.“ Zastrčil mi kovový váleček za opasek. „Nastavil jsem ho na návrat rovnou sem. Když přijdeš do průšvihů, když si budeš jenom myslet, že se blíží průšvih, zmáčkní knoflík a hned se vrát. Žádný hrdinský kousky, žádný proslovy. Zmáčknout a domů. Rozumíš?“

„Ano, Aahzi,“ slíbil jsem mu.

„A za třetí,“ na to se vytáhl do plné výšky, „drak zůstane tady. To pitomý zvíře s sebou nepotáhneš, tečka. Určitě bys ho chtěl mít u sebe, ale jenom by dělal potíže.“

„Jak chceš, Aahzi.“ Glípa jsem tu chtěl stejně nechat, ale nepřišlo mi taktní na to upozornovat.

Můj mentor si povzdychl a probodl nás přísným pohledem. „Tak, to by bylo. Nezlobte se, že se s váma řádně nerozloučím, ale mám důležitější věci na práci.“

S tím udělal čelem vzad a odešel, dveře za sebou zabouchnul rázněji, než bylo nutné.

„Zvláštní,“ řekl jsem při pohledu na dveře. „Nevěděl jsem, že má něco důležitého na práci. Když jsi tu přistála, právě si stěžoval, jak se nudí.“

Tananda se na mě zvláště podívala. „Víš, Skeeve, on tě má opravdu hodně rád.“

„Fakt? Proč to říkáš?“

„Jenom tak,“ usmála se. „Prostě mě to napadlo. Tak můžeme vyrazit?“

„Z fleku,“ prohlásil jsem sebevědomě. „Kde máme první zastávku? Na pakelském bazaru?“

„To zrovna!“ Ohrnula nos. „Sháníme něco jedinečného, žádnou veteš z bazaru. Asi budeme muset do pěkně zapadlých dimenzí - čím zapadlejší, tím líp.“

Sebevědomí jsem možná měl, ale stejně se mi v hlavě rozduňel poplašný gong. „Co to vlastně sháníme?“

Tananda koukla po dveřích, naklonila se ke mně a pošeptala mi do ucha: „Před ním jsem o tom mluvit nemohla. Potřebujeme Aahzovi koupit dárek k narozeninám!“